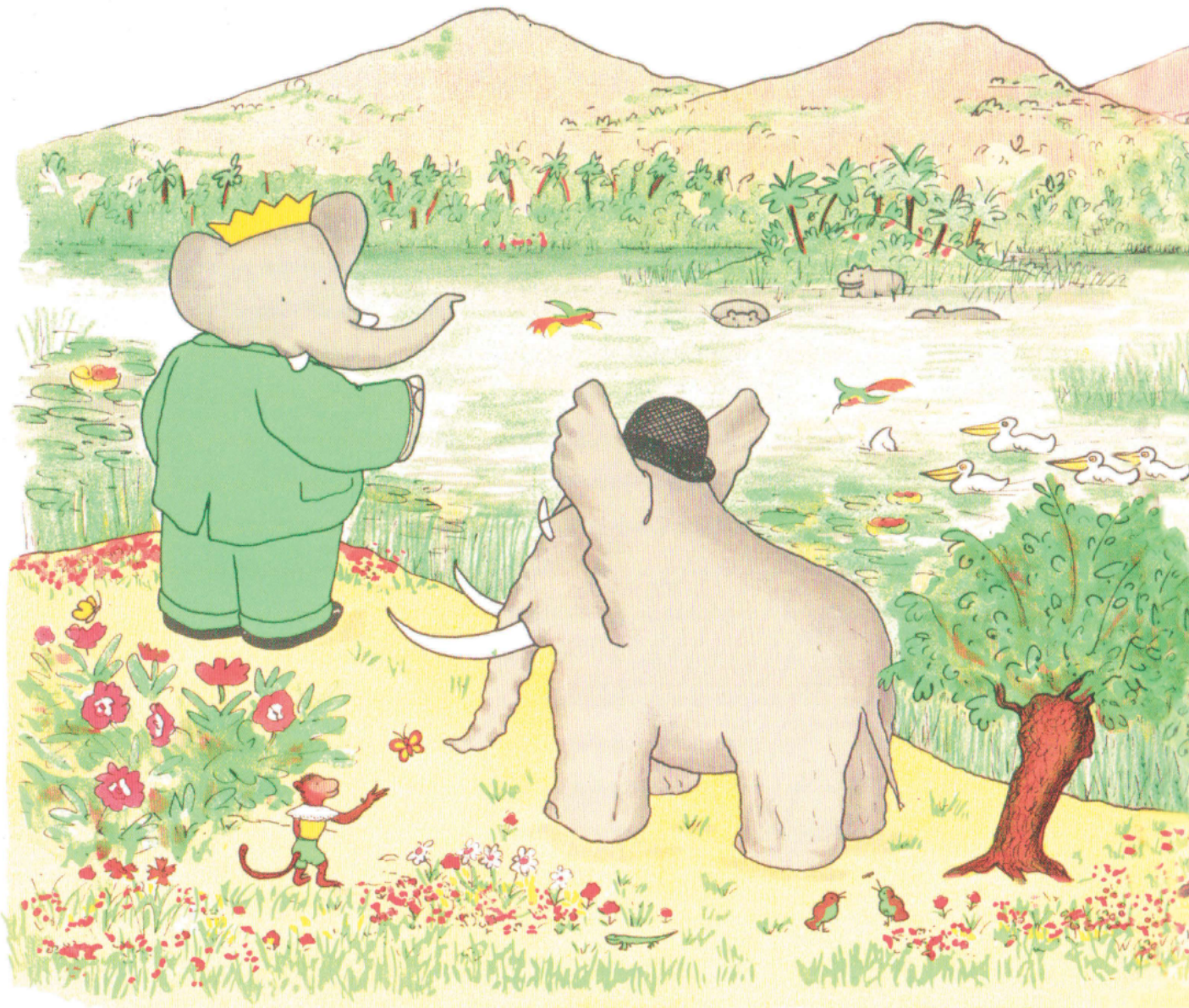

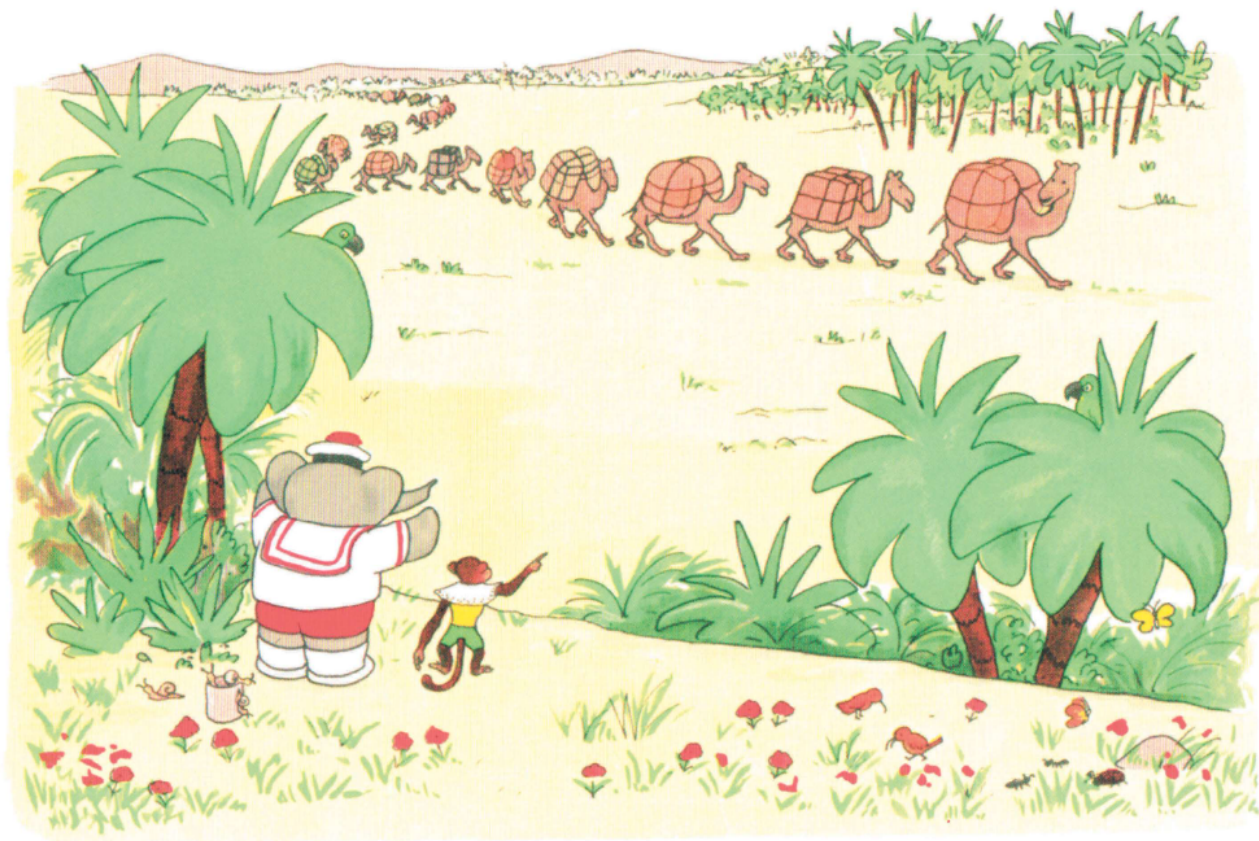
În țara elefanților, regele Babar
și regina Celesta sunt în al nouălea cer:
au încheiat pacea cu rinocerii,
iar prietena lor, Bătrâna Doamnă,
a acceptat din tot sufletul să rămână cu ei.
Adesea ea le spune povești copiilor elefanți.
Cocotată în copac, maimuțica ei,
Zefir, ascultă și ea poveștile.

Lăsând-o pe Bătrâna Doamnă
cu regina Celesta, Babar se duce
să se plimbe pe malul lacului cel mare împreună cu
Cornelius, cel mai vârstnic și mai înțelept elefant,
cărui îi spune:
— Peisajul ăsta e așa de frumos, că mi-ar plăcea

să-l văd în fiecare dimineată la sculare.
Aici trebuie să ne construim orașul.
Casele vor fi așezate la marginea apei,
iar de jur împrejur vor fi flori și păsărele.
Zefir, care-i însoțește, tare
și-ar mai dori să prindă fluturele...

Tot alergând după fluturi,
Zefir îl întâlnește pe colegul lui, Arthur, verișorul
regelui și al reginei,
care se distra căutând melci.
Deodată zăresc unu, doi, trei,
patru dromaderi, cinci, șase,
șapte dromaderi, opt, nouă, zece...
Sunt așa de mulți, că nici nu-i poți număra,
iar căpetenia dromaderilor îi întreabă:
— Dacă nu vă supărați, unde e regele Babar?